

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **KLARENTA TRADE s.r.o.**, IČO 29305209
sídlem Hviezdoslavova 1096/29, 627 00 Brno
zastoupený daňově poradenskou obchodní korporací ORKÁN plus, s.
r. o.
sídlem Makovského nám. 2, 616 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2019, č. j. 44570/19/5300-22444-710968,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) dodatečnými platebními výměry ze dne 20. 1. 2017, č. j. 155380/17/3002-50522-709255 a č. j. 155564/17/3002-50522-709255 (dále jen „platební výměry“), žalobci na základě výsledků provedené daňové kontroly doměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíce července roku 2014 ve výši 2 613 773 Kč a za zdaňovací období měsíce srpna roku 2014 ve výši 534 502 Kč a zároveň mu stanovil povinnost uhradit penále ve výši 522 754 Kč a 106 900 Kč. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 1. 11. 2019, č. j. 44570/19/5300-22444-710968 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“) zamítl odvolání žalobce podaná proti platebním výměrům a platební výměry potvrdil.
2. Jádrem sporu mezi stranami je otázka prokázání splnění podmínek pro uplatnění nároku na osvobození plnění od DPH při dodání zboží žalobcem do jiného členského státu Evropské unie.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že nepřiznání intrakomunitární transakce odběratelem TFL STORE KORLÁTOLT FELELÖSSÉGÜ TÁRSASÁG „kt.a.“ (dále jen „TFL“) nemohl ovlivnit. Vyjádření maďarského správce daně neprokazují, že by popisované skutečnosti nastaly již v době uskutečnění obchodních případů. Není vyloučeno, že k dodání došlo, což je doloženo dalšími důkazními prostředky, které tvoří ucelený a logický celek. Žalobce nemá možnosti ověřovat plnění daňových povinností odběratelem. Žalovaný nevyvinul veškeré možné úsilí, aby byl proveden výsledek jednatele TFL. Dále neučinil druhý opakovaný pokus o doručení předvolání dalšímu svědkovi a nevyužil možnosti jeho předvedení. Ohledně dalšího svědka žalobce sdělil jeho zaměstnavatele, u něhož mohl žalovaný zjistit jeho současné bydliště. Není pravdou, že by žalobce neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti mají být prokázány výsledkem dalšího svědka, jednatele SYGA Digital s.r.o. Svědecká výpověď měla přispět k objasnění auditní stopy o nákupu zboží a jeho dalším prodeji. Žalovaný neodůvodnil, proč by měl být návrh na výsledek svědka formální, nadbytečný a účelový. Závěry ohledně nedostatku náležitostí přepravních dokladů jsou nesprávné. Namísto dodacího listu převzetí zboží v Maďarsku potvrdil přebírající. Na CMR listech se jako odesílatel uvádí místo, ze kterého se zboží přepravuje, jako příjemce pak místo, kde má být vyloženo. Přeprava do jiného členského státu byla doložena i jinými důkazními prostředky. Žalovaný neprovedl vyhodnocení všech důkazů ve vzájemné souvislosti. Potvrzení TFL odpovídá zákonu, který nestanoví, kdy by mělo být vystaveno. Jednatel PASA TransportTrade Kft. (dále jen „PASA Transport“) potvrdil převzetí zboží z ČR i jeho předání jednatele TFL. Žalobce vždy postupoval v dobré víře. Pokud by přesto vznikaly pochybnosti, mělo by být přihlášeno k zásadě *in dubio pro reo*.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Zdůrazňuje, že z rozhodnutí je zřejmé, že se zjištění týkají měsíců červenec a srpen 2014. Skutečnosti zjištěné z dožádání nebyly žalobci samy o sobě kladeny k tíži. Žalovaný hodnotil dobrou víru žalobce v kontextu všech důkazních prostředků. K výsledku svědků žalovaný nemohl učinit další úkony. CMR listy ve spojení s ostatními zjištěními nelze považovat za důkaz předání konkrétního zboží společnosti TFL. Žalovaný hodnotil důkazy ve vzájemných souvislostech a dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce neunesl

své důkazní břemeno. Zásadu *in dubio pro reo* nelze uplatnit, neboť daňové řízení je postaveno na prioritní povinnosti daňového subjektu prokazovat vše, co tvrdí.

5. V replice žalobce reaguje na vyjádření žalovaného a zdůrazňuje, že mu žalovaný klade k tíži skutečnosti zjištěné s odstupem dvou let, nepředkládá relevantní důvody pro neprovedení svědeckých výpovědí, CMR list dokládá faktickou přepravu zboží a žalovaný opět hodnotí důkazní prostředky pouze jednotlivě.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
7. Jádrem sporu je posouzení splnění zákonných podmínek pro uplatnění osvobození intrakomunitárního dodání zboží od DPH v případě tvrzeného dodání zboží žalobcem z České republiky do Maďarska odběrateli TFL.
8. Podle § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 8. 2020 (dále jen „zákon o DPH“) dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.
9. Otázkou uplatňování osvobození od daně s nárokem na odpočet daně při dodání zboží do jiného členského státu se opakovaně zabývala judikatura (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012 - 45, ze dne 14. 8. 2014, č. j. 6 Afs 117/2014 - 49, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 Afs 6/2015 - 30, ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195, publikovaný pod č. 2172/2011 Sb. NSS, a dále rozsudky SDEU – například rozsudek ze dne 6. 4. 2006, ve věci č. C-245/04, *EMAG Handel Eder*, rozsudek ze dne 16. 12. 2010, ve věci č. C-430/09, *Euro Tyre*, rozsudek ze dne 27. 9. 2012, ve věci C-587/10, *VSTR*, či ze dne 27. 9. 2007, ve věci C-409/04, *Teleos*). Ze závěrů vyslovených v těchto rozhodnutích přitom vyplývá, že k tomu, aby byla transakce kvalifikována jako dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie, musí dojít jednak k převedení práva nakládat jako vlastník s určitým hmotným majetkem, jednak k odeslání nebo přepravě zboží prodávajícím nebo samotným pořizovatelem, nebo jejich jménem, do jiného členského státu, než ze kterého je zboží odesíláno. Základním znakem intrakomunitární operace je totiž fyzický pohyb zboží z členského státu dodání do jiného členského státu, tedy jeho skutečné přemístění mezi členskými státy (srovnej zejména body 40 - 42 rozsudku SDEU *Teleos* či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012 - 31). Za dodání zboží ve smyslu zákona o DPH přitom nelze považovat pouze zcela formální vyvezení zboží mimo území ČR (v rozsudku ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012 - 45, Nejvyšší správní soud v uvedené souvislosti uvedl: „*Tento zcela formální vývoz či spíše ‚výlet‘ drtiče na odpočívadlo v jiném členském státě nelze považovat za*

dodání do jiného členského státu, které by mělo být osvobozeno od DPH s nárokem na odpočet podle § 64 zákona o DPH“).

10. Prokázání splnění podmínek pro osvobození od daně při intrakomunitárním dodání zboží přitom leží na daňovém subjektu (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195, č. 2172/2011 Sb. NSS, ze dne 23. 4. 2013, č. j. 1 Afs 104/2012 - 31, či ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012 - 45, či rozsudek SDEU *Teleos*).
11. V nyní projednávané věci žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neprokázal jednak to, že by bylo předmětné zboží přepraveno do Maďarska, jednak to, že by bylo dodáno odběrateli TFL (tj. že by na něj bylo převedeno právo nakládat se zbožím jako vlastník).
12. Krajský soud předně dospěl k závěru, že v projednávané věci byly již v počátku daňové kontroly zjištěny indicie navozující pochybnost o tom, že zboží bylo přepraveno do Maďarska a dodáno odběrateli TFL. Za tyto indicie považuje soud skutečnost, že odběratel nepřiznal žádné intrakomunitární transakce a nepodařilo se u něj předmětné transakce ověřit. Jde o dostatečně závažná zjištění na to, aby u správce daně vzbudily pochybnosti ohledně dodání zboží odběrateli TFL do Maďarska, a aby tudíž vedly k přenesení důkazního břemene na žalobce (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49). Byť pochybnosti nebyly přímo vyjádřeny ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 12. 10. 2016, posléze byly v průběhu daňového řízení žalobci jednoznačně prezentovány a žalobce měl dostatečný prostor (i v rámci odvolacího řízení) pochybnosti správce daně vyvracet.
13. Je nutno zdůraznit, že se jedná o indicie vzbuzující pochybnosti o předmětné transakci, nikoliv o dobré víře žalobce. Pochybnostmi o úplnosti, průkaznosti či věrohodnosti účetnictví daňového subjektu mohou být přitom i skutečnosti zjištěné dodatečně. Teprve při hodnocení případné dobré víry daňového subjektu hraje roli to, o jakých skutečnostech daňový subjekt v době realizace transakce vědět měl a mohl.
14. Uvedené pochybnosti pak byly dále prohloubeny některými dalšími zjištěními učiněnými správcem daně a žalovaným. Již samotná skutečnost, že souhrn částek obdržených žalobcem od TFL na jeho bankovní účet neodpovídá souhrnu částek dle faktur č. 140100011, 140100012, 140100013, 140100015 a 140100016 vyvolává otázky, namísto toho, aby poskytovala odpovědi, tj. alespoň nepřímou prokazovala uskutečnění daného plnění jak tvrdí žalobce. Ani dílčí platby uvedené na výpisu z účtu nelze bez bližšího vysvětlení jednoznačně spárovat s některou z uvedených faktur. Pokud pak má být například proforma faktura č. 00102014 spárována s fakturou č. 140100011, pak vzbuzuje pochybnost i to, že zboží uvedené na této faktuře mělo být dle e-mailové korespondence ze dne 30. 6. 2014 s cargo-partner zbožím „z minulého týdne“, ačkoliv proforma faktura byla vystavena již 10. 6. 2014. Pokud by snad měla platit ručně dopsaná data, která žalobce nijak nevysvětlil, pak není zřejmé, proč byly podobné rukou psané úpravy prováděny na všech proforma fakturách a proč by vůbec byly takové proforma faktury vystavovány, když byly v rukou napsaných datech vystavovány již samotné řádné faktury.
15. Co se týče CMR listů, nelze říci, že by přímo vyvracely skutkovou verzi předkládanou žalobcem, nicméně rozhodně je nelze považovat za důkaz toho, že se obchodní transakce odehrály tak, jak žalobce tvrdí, zejména že dané konkrétní zboží bylo přepraveno do Maďarska, kde je převzal deklarovaný odběratel TFL. V případě, že by byla tato tvrzení

jiným způsobem prokázána, neshledával by soud zásadní problém v tom, že CMR listy nejsou vyplněny úplně (chybí například datum převzetí, nebo datum vystavení), že v nich není jako odesílatel uveden žalobce, že jako příjemce není uvedena TFL, nebo že je nelze podle údajů v nich obsažených přímo spárovat s konkrétními fakturami (resp. konkrétním zbožím). Tyto nedostatky jsou vysvětlitelné (např. tím, že jako odesílatel a příjemce je uvedeno místo naložení a vyložení) a nejsou *prima facie* v přímém rozporu se skutkovým tvrzením žalobce, na druhou stranu však takto vyplněné CMR listy nelze pro jejich nedostatky (kromě výše uvedeného lze zmínit to, že v některých CMR listech uvedený přepravce Grande Furioso přepravu neuskutečnil) a nemožnost přímého spárování s výše uvedenými fakturami považovat ani za nepřímý důkaz žalobcových tvrzení. Zjednodušeně řečeno, CMR listy na jednu stranu žalobcova tvrzení nevyvracejí, na stranu druhou je ani neprokazují.

16. Vysvětlitelná jsou taktéž zjištění, že dopravce či skladovatelé neměli povědomí o některých jiných zúčastněných subjektech či o obsahu zásilky. S ohledem na povahu právních vztahů mezi nimi navzájem není toto zjištění příliš překvapivé. Na druhou stranu nelze říci, že by právě z těchto skutečností žalovaný dovozoval pochybnosti ohledně dodání zboží do Maďarska společností TFL. Žalovaný tyto skutečnosti primárně konstatoval v rámci rekapitulace výsledků či obsahu písemných odpovědí, aniž by právě z těchto skutečností vyvozoval konkrétní závěry. Jakkoliv lze tedy žalobci přisvědčit, že tato zjištění mu nemohou jít k tíži, krajský soud nemá za to, že by žalovaný činil opačný závěr. Ve shodě se žalovaným lze však učinit závěr o tom, že uvedená zjištění neprokazují dodání daného konkrétního zboží do Maďarska a jeho převzetí společností TFL.
17. To, že uvedené skutečnosti nepomáhají žalobci unést jeho důkazní břemeno, neznamená, že by byly žalobci přímo kladeny k tíži. Pochybnosti správce daně pramenily z jiných skutečností (viz výše) a žalobci se je pouze nepodařilo jakkoliv rozptýlit, neboť provedenými důkazy se nepodařilo ani nepřímou (pomocí logického řetězce nepřímých důkazů) prokázat, že dané konkrétní zboží, které bylo předmětem shora uvedených faktur, bylo dopraveno do Maďarska, kde by je převzal zástupce společnosti TFL. Sice zde existuje řetězec určitých skutkových zjištění, která by za určitých okolností (byl-li by tento řetězec doplněn o další zjištění a důkazy) mohla vést k závěru, že předmětné zboží bylo skutečně dopraveno do Maďarska a že je společnost TFL skutečně převzala, nicméně tento řetězec má celou řadu nedostatků, které se týkají více jeho článků.
18. Z výpovědi svědků M. a A. lze mít například za prokázané, že ve dnech 28. 7. 2014 a 29. 7. 2014 proběhla doprava do skladu PASA Transport. Na základě souvisejících objednávek přepravy a faktur lze mít za prokázané také to, že si přepravu objednal právě žalobce. Jaké konkrétní zboží bylo přepraveno a zda se dostalo do dispozice TFL, však ani ve spojení s dalšími důkazy nelze mít za prokázané. Předně žádný z uvedených důkazů ani CMR listy nelze s žádným konkrétním zbožím spojit. Svědek P. (jednatele PASA Transport) pak sice potvrdil existenci smluvního vztahu s TFL ohledně skladování zboží a obecně také přebírání zboží jednatelem TFL, nicméně s ohledem na obecnou rovinu jeho vyjádření nelze učinit žádné konkrétní skutkové zjištění ohledně konkrétního zboží žalobce uvedeného na sporných fakturách, tj. že by právě toto zboží např. v konkrétní den jednatel TFL osobně převzal. Ani z výpovědi svědka B. nevyplýnuly žádné konkrétní skutečnosti týkající se sporného zboží.
19. Soud souhlasí se žalovaným také v tom, že čestná prohlášení společnosti TFL nelze sama o sobě považovat za věrohodný důkaz o dodání zboží společnosti TFL v Maďarsku.

Obecný obsah těchto prohlášení a skutečnost, že žalobce je předložil až po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, nasvědčují tomu, že byla vytvořena *ex post* toliko s cílem zvrátit výsledek daňové kontroly. Tyto skutečnosti jsou přitom relevantní, neboť není pravdou, že by písemné prohlášení odběratele dle § 64 odst. 5 zákona o DPH bylo jediným a absolutním důkazem přepravy dodání zboží odběrateli v jiném členském státě (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010-195).

20. Se žalovaným pouze nelze souhlasit v tom, že by byl obsah čestných prohlášení vyvrácen tím, že společnost TFL nepřiznala danou transakci jakožto zdanitelné plnění. O tom, že v prohlášeních této společnosti (vůči žalobci na straně jedné a vůči maďarskému správci daně na straně druhé) je rozpor, nemůže být pochyb. Nelze však říci, že by jedno z nich vyvracelo pravdivost toho druhého. Pouze lze v důsledku toho konstatovat, že čestná prohlášení mají za dané situace nulovou vypovídací hodnotu (nikoliv ovšem že jsou nutně nepravdivá). Ostatně již samotné označení „čestné“ prohlášení je za dané situace eufemismem, neboť osoba, která je činila, zjevně v souvislosti s danou transakcí příliš čestně nejednala, ať již ve vztahu k žalobci nebo ve vztahu k maďarskému správci daně.
21. Krajský soud nemá ani za to, že by žalovaný v rámci provedení dokazování pochybil. Výslech jednatele TFL se nezdařil z důvodu, že se jej Rumunskou daňovou správou nepodařilo identifikovat, a tudíž ani předvolat k podání svědecké výpovědi. Důkazní břemeno leželo na žalobci, a bylo proto primárně na něm, aby navrhovaného svědka identifikoval tak, aby bylo možné výslech realizovat. Jestliže se to žalovanému za pomoci žalobcem uvedených údajů nezdařilo, nelze v neprovedení výslechu spatřovat pochybení žalovaného. Tvzení žalobce, že žalovaný nevyužil všech svých kompetencí a možností k provedení výslechu, nelze pro jeho obecnost považovat vůbec za řádný žalobní bod. Není totiž zřejmé, jakou konkrétní kompetenci či možnost žalovaný nevyužil, tj. z jakého právního důvodu by mělo být v této části napadené rozhodnutí považováno za nezákonné.
22. Ani v případě svědka J. M. žalobce neuvedl dostatečné identifikační údaje, které by umožňovaly přímo jeho předvolání. Žalovaný se tyto údaje pokusil zjistit dotazem na jeho dřívějšího zaměstnavatele, nicméně neúspěšně. Se skutečností, že zaměstnavatel žalovanému nesdělil konkrétní kontaktní údaje svědka, se přitom žalobce mohl v průběhu odvolacího řízení seznámit a případně navrhnout další kroky ke zjištění těchto údajů.
23. Taktéž pro neprovedení výslechu P. Š. existovaly objektivní okolnosti. Svědka totiž nebylo možné vyslechnout proto, že si předvolání nepřevzal, a s ohledem na adresu jeho bydliště na ohlašovně nebylo možné přistoupit ani k předvedení. Navíc, s ohledem na výpovědi všech ostatních osob, které se určitým způsobem podílely na přepravách, by zjevně nemohl potvrdit, že zboží posléze ze skladu převzala TFL, a téměř jistě by ani on nebyl schopen identifikovat konkrétní zboží, které v konkrétní den přepravoval (ostatně sám žalobce považuje za samozřejmé, že řidiči neznali obsah zásilek).
24. Stejně tak neprovedení výslechu jednatele společnosti SYGA Digital s.r.o. nepředstavovalo podle názoru soudu procesní vadu, resp. nepovolenou selekci důkazů. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl, co konkrétně by mělo být tímto výslechem prokazováno. Smyslem dokazování je přitom právě prokazování skutkových tvrzení navrhovatele důkazu. Žalobce byl tedy povinen konkrétně uvést, jaké jeho tvrzení má výslech potvrdit. Žalovaný mohl z vyjádření žalobce nanejvýš usuzovat, že výslechem

svědka má být prokázáno dodání zboží společností SYGA Digital s.r.o. žalobci. Tuto skutečnost však žalovaný nijak nezpochybňoval, a proto by bylo prokazování této nesporné skutečnosti zcela nadbytečné. To, že žalobce zboží pořídil, nikterak neprokazuje, jak s tímto zbožím posléze naložil. Odůvodnění neprovedení výslechu v bodu 82 napadeného rozhodnutí považuje soud za zcela dostatečné. Závěry uvedené v bodech 94 a 110, že žalovaný považuje návrh na provedení výslechu svědka za formální a účelový, respektive za nadbytečný a účelový, s uvedeným hodnocením nejsou nijak v rozporu.

25. V souvislosti s provedeným dokazováním je nutno poznamenat, že žalovaný dal žalobci zcela nadstandardní prostor pro prokázání jeho tvrzení. Obecně totiž podle § 88 odst. 3 daňového řádu platila koncentrace kontrolního postupu správce daně, která neumožňovala daňovým subjektům navrhnout nová doplnění skutkového stavu za situace, kdy jeho předchozí doplnění po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění nevedla k jeho změně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 Afs 12/2013-42, ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Afs 103/2016-45, nebo ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Afs 305/2016-31). Jestliže dal žalovaný žalobci i v odvolacím řízení opakovaně možnost navrhnout nové důkazy a tyto důkazy provedl (potažmo od provedení některých ustoupil z důvodu objektivní nemožnosti jejich provedení nebo z důvodu jejich nadbytečnosti, měla-li sloužit k prokazování nesporných skutečností), pak tímto postupem mohl jen stěží žalobce zkrátit na jeho právech.
26. Lze tedy shrnout, že žalobce v daňovém řízení neprokázal, že zboží uvedené na fakturách č. 140100011, 140100012, 140100013, 140100015 a 140100016 bylo přepraveno do Maďarska a že si je tam převzala společnost TFL.
27. Žalovaný také správně přistoupil k hodnocení případné dobré víry žalobce v to, že u předmětného plnění byly splněny podmínky pro osvobození od DPH. I s tímto jeho hodnocením se krajský soud ztotožňuje. Žalobce se předně nikterak nezajímal o osud zboží (zda bylo skutečně dodáno TFL v Maďarsku), neboť se v průběhu realizace transakce nesnažil získat žádný konkrétní doklad potvrzující převzetí zboží společností TFL. Nebyl přítomen ani při předávání zboží přepravci, ani nepožadoval řádně vyplněné CMR listy či potvrzení převzetí na dodacích listech. Konkrétní potvrzení o převzetí zboží nemohlo být nahrazeno obecným ověřením skutečnosti, že společnost TFL má se skladovatelem, do jehož skladu mělo být zboží expedováno, uzavřenou smlouvu o skladování. Takové ověřování má ostatně smysl leda před realizací transakce. Po její realizaci má totiž dodavatel možnost požadovat potvrzení převzetí konkrétního zboží, které má pro něj, zajímá-li se skutečně o osud zboží, reálnou vypovídací hodnotu. V případě, že zboží doprovází CMR listy, pak postačí trvat na tom, aby byly řádně vyplněny a obsahovaly přílohy, na které odkazují. Navíc je nutno souhlasit se žalovaným, že se žalobce nezajímal ani o důvěryhodnost svého obchodního partnera a přes vysokou hodnotu transakcí s ním neuzavřel písemnou smlouvu. Soud proto uzavírá, že k přiznání nároku na osvobození předmětného plnění od DPH nemůže vést ani tvrzená (ovšem v daňovém řízení zásadním způsobem zpochybněná) dobrá víra žalobce v to, že podmínky pro osvobození plnění od DPH byly v daném případě splněny.

IV. Shrnutí a náklady řízení

28. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. července 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu